

Τὸ λένε καὶ Βαρῶνοι,
κι' ἔκαινος, ποὺ πληθύνει
ἀπ' ἔλους πρὸ πολὺ.

Ἐστὴν τόση σφοδρὴ βία
κυττάζετε μὲ γέλοιο
τὸ τρῦπι σας παποῦτοι.

Ἀποστρατοὶ χαρήτε,
κι' ἔλοι σας γρηγοραίτε
μὲ ναργιλὲ μαρκοῦτοι.

Γιὰ τόση κλασικὴ
φτώχεια κι' ἀχρηματία
κάνομε μερικὴ
κι' ἔμεις ἀποστρατεία.

Σὲ τούτους τοὺς πολέμους, σὲ τέτοια ξαφνικά,
δὲν πῖστευε κανένας χωρὶς παραδὲς νάμεθα,
μὲ δίσκο διακονιάρη ζητοῦμε δανεικά,
ἐν τούτοις αἱ Δυνάμεις μᾶς λένε: δὲν δυνάμεθα.

Τὶ διάβολο νὰ κάμης;
κι' ἂν ἔλοι τὰ κορθώσουν
ἴσῃς δέξης τὴν κοιλάδα.

Ἄγνώμονες Δυνάμεις
ἀδυνατοῦν νὰ δώσουν
λεφτὰ καὶ ἴσῃν Ἑλλάδα.

Σταιρεῖδουσιν κυττάζει καθένας παινασμένος
τῶν θυσασρῶν τὴν κρήνην,
καὶ δίχως τὰς Δυνάμεις ποὺ δύνανται, καὶ μένος
πρὸς ἐνοπλιον εἰρήνην;

Ἐμπρὸς μετὰ παιάνων
ἴσῃ σπήτεια σας νὰ πάτε
νὰ ἔχητε τῆς δουλειαῖς σας.

Ἐμπρὸς, ἀντὶ τυμπάνων
ἀδιάνοκα κτυπάτε
τῆς ἀδειμαναῖς κοιλαῖς σας.

Σθόσεται τὴν φωτιά σας,
κι' ἂν ἔξαφνα ἴσῃ αὐτιά σας
ἠχρήση πείνας θρήνος,
νάσαι καλά κι' ἔκαινος

ὁ Γούναρης τῆς Πάτρας, ποὺ παραινεὶ τοὺς φίλους
καὶ τοὺς συντρόφους γέρους
νὰ πολεμοῦν τοὺς μύλους
καὶ τοὺς Φιλελευθέρους.

Πηγαίνετε ἴσῃ σπήτεια σας κυττάζοντας φηλά,
κι' ἂν εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ μᾶς δώσουνε φιλά,

παλὶν θὰ σὲς καλέσωμεν χάριν διασκεδάσεως
εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν παιδρὸν τῆς οὐδετέρας δράσεως.

(Αὐτὰς τὰς ἀστοιότητας εἶπε μὲ τόσο κέφι,
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Παρικλῆτος ἔφη.)

Πολεμικὴ παραφορὰ τοῦ Περικλῆ τοῦ μασκαροῦ.

Γαλήνης θούρια κι' ἐγὼ σφουρίζω,
σφαλῶ ταῦτά μου σὲ θρόντων ἤχους,
βαστώντας ἄδεια ξαναγυρίζω
καὶ τῶρματά μου κρεμᾶ ἴσῃ τοῖχους.

Τώρα χουζοῦρι, ραχάτι πρώτης,
εἶμαι πολίτης καὶ στρατιώτης,
φορῶ καπέλο, μὰ καὶ κορῶνα,
εἶμαι ἴσῃ σπῆτι καὶ στὸν στρατόνα.

Ἐπιστρατεία βοοῦν τὰ πλήθη,
μὰ καὶ κομμάτων θελάζουν τράγοι,
καπνοῦ νεφέλη καὶ διελύθη,
μία πομφύλιξ καὶ διαρράγη.

Ἐπιστρατεῦσομαι κι' ἀποστρατεῦσομαι
καὶ γιὰ τὸ σπῆτι μου πέρω ποδάρι,
καὶ ἴσῃ ἄλλον σήμερα δὲν ἐμπιστεύσομαι
παρὰ ἴσῃ Βούλαρο τὸν Ἀρκοδιάρη.

Αὐτὸς τὴν γῆν μᾶς ἂν κηλιδώση
καὶ τὰ δικά μᾶς ἂν κατακτήση,
ὡσὰν ἱππέτης θὰ μᾶς τὰ δώση
χωρὶς μιά μέρα νὰ τὰ κρατήση.

Ἀποστρατεία... γαῖά μου χαρά μου!..
τοῦτον ἀφίνω ἴσῃ συνορά μου,
κι' ἐγὼ γυρίζω ἴσῃ σπητικὸ μου
νὰ δῶ τί γράφει τὸ ρολικιὸ μου.

Κόσμο σκοτῶνουν ἀεροπλάνα,
γιὰ τὴν Ἀρκοῦδα κρούω παιιόνα,
γιὰ τούτη νίκη, δόξα, τιμὴ,
κι' ἀνοίγω στόμα μὰ πιθαμή.

Παντοῦ μιά φρήκη καὶ ῥίγος τρόμου
κι' ἀποστρατεῖαν ἐγὼ σαλπίζω,
τὸν Ἀρκοδιάρη κάνω χρυσὸ μου,
καὶ ξαπλωμένους ἴσῃ αὐτὸν ἔλπίζω.

Ῥίχνω τὸ ξίφος μου καὶ τὸ τουφέκι,
καὶ πάλι γίνομαι: ρήτωρ σωμῆλος,

κάνεις 'στέ λόγο του τόσο δέν στέκαι
 εσον ό Βούλγαρος σάν είναι φίλος.

Ω Φασουλη,
 δός μου φιλι
 γεμάτο γλόκα.

Τι κασκαρίκεις!..
 καλώς μ' εβρήκες,
 καλώς σ' εβρήκα.

Ω συμπολίτη μου,
 γυρνώ 'στέ σπήτι μου,
 φωμί δέν βρίσκω.

Χαρά μεγάλη,
 που παίζω πάλι
 τόν Καραϊσκό.

Μία ξαφνική λαλζά
 βγαίνει μέσ' από κοιλά.

Πλήρωνα, Ρωμητέ καυμένε
 και θαφροστεφανωμένε.

Πλήρωνα, Ρωμητέ κλαινέ,
 κουρεμμένε κασιδιάρη,
 νέοι φόροι, κουενέ,
 γιά νά ληώνης 'στέ ποδάρι,

Πλήρωνα χωρίς νά κλαίς
 νέους φόρους, νέα τέλη,
 πλήρωνα χωρίς νά λες
 μοιρολόγια 'στέ καρβέλι.

Πλήρωνα γιά νά γυρνές
 φωμοζήτης μέσ' στους δρόμους,
 πλήρωνα γιά νά πεινές
 μέ τό Μάνιλι, χερ' στους ώμους.

'Στή δική σου την υγιεία
 ξαναπίνουν οι τρανοί,
 πλήρωνα, Ρωμητέ ραγιά,
 δίχως νόμιμη φωνή.

Ίσκιους πάλι κυνηγές,
 πήτα τρέψ κολοκυθένια,
 πλήρωνα γιά νά ελογγές
 τών Κυβερνητών τά γένεια.